

Interjú Enrico Tomasso angol trombitással a 4. oldalon

EXCLUSIVE BOHÉM JAZZ MAGAZIN

SINCE: 2011

AZ EGYETLEN MAGYAR KLASSZIKUS JAZZ SZAKLAP

IV. ÉVF. 5. SZÁM – 2014. OKT.

Csupa ünnepnap...

Itt van a rossz idő, a borongós, nyirkos ősz., s máris nyakunkon a télvíz és a fogvacogós tél. Sokaknak az év legkevesbé kedves korszaka, számunkra viszont csupa ünnepnap. Nem csak azért, mert a karácsonyi időszak is kezdődik hamarosan, hanem azért, mert novemberben a Bohémekkel Svájcban és Franciaországban mutathatuk meg magunkat két röpké felépésen, majd november 18-án jön a szokásos jótékonyági koncertünk, ráadásul kecskeméti és budapesti klubnapjainkat már szeptember óta az egész évadban az elmúlt 30 évünkre hegyezzük ki. A három évtizedes Bohém-történelmet szeretnénk

méltóképpen ünnepelni 2015. február 26-án a Művészetek Palotájában, a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyteremben is. Ez lesz szándékunk szerint a 30 éves évfordulónk csúcspontja. És a kezdete, mert aztán rögtön utána jön a Bohém Fesztivál, majd a tervek szerint erdélyi, angol, francia, dán, svéd, svájci és német fellépések.

Jelen lapszámunk már egy kicsit ennek az ünnepnap-dömpingnek is elébe megy, legalábbis a jubileumi koncertünk sztárvendégével, a világ legnagyobb színpadait megjárt operaénekesssel, Vizin Viktóriával készült interjúval mindenképpen. Nem kevésbé érdekes az egyik legjobb angol jazztrombitással, Enrico Tomassóval készült beszélgetés sem, sőt, ennek kapcsán jazztörténelmi relikviát is találni a lapban, Enrico féltve őrzött kincsét, Armstrong egyik hozzá írt levelét. Folytatódik a swingtánc nagy alakjait bemutató sorozatunk, Fodor Laci eddigi legbonyolultabb hangszerelése található a magazin közepén, Matisz László pedig ismét elgondolkasztja az olvasót. A magyar jazztörténelmi rovatban SGG ismét egy lehetetlen élettörténetű jazz-zenészt ástott elő, Zipernovszky Kornél az ebben a hónapban elhunyt Manhattan Transfer-alapító Tim Hauser kapcsán ír a vokálegyüttes történetéről, ami rímelt Joe Fritz vocalese stílusáról írt cikkének második részére. Szalóky Béla pedig első profi zenekarának állít emléket – s bár finoman kihagyta Kardos Péter zenekarvezető nevét a felsorolásból, ezt ezennel, zenekarvezetői kollegialitástól vezérelve pótolom.

A TARTALOMBÓL

Operából a jazzbe – interjú Vizin Viktóriával
Angliából jelentem: interjú Enrico Tomasso jazztrombitással

Louis Armstrong levele a nyolcéves Enrico Tomassóhoz

Dean Collins – a Hollywood style atyja

Kottamelléklet: I Found A New Baby

Pannon Jazzvilág: És Eddie Rosner a kapitány

Tim Hauser és a Manhattan Transfer

Dzsessztétika: A zenei metakommunikáció 1.

Szalóky 25: Oldsmobile-kor

Elfeledett nagyságok: Lambert, Hendricks, and Ross 2.

30 éves koncert! – Bohémek a MÜPA-ban

30 éves Bohémek a kecskeméti kézsebeszetért
Jótékonyági koncert a Hírös Manus Alapítvány javára

KEZESKEDÜNK
MAGUNKÉRT –
30 ÉV DIÓHÉJBAN

Bohém Ragtime Jazz Band

2014. november 18. kedd 19h

Kecskeméti Kulturális Központ
6000 Kecskemét, Deák tér 1.

Tájszervező:

Kecskeméti Jazz Alapítvány

Rotary Club Kecskemét

A koncert a kecskeméti Rotary Hét rendezvénye.

Betáplálások a helyszínen (tel.: 76/503-4800) és a www.afmk.hu honlapon elővetelben is kaphatók. Támogatók jegyek válthatóak személyesen a Kecskeméti Megyei Könyvtár Traumatológiai és Kézsebészeti Osztályán, valamint a Hotel Három Gúrnál recepcióján.

Ittész Tamás

IMPRESSZUM:

Bohém JazzMagazin

Bohém VIP-tagok és előfizetők részére
a Kecskeméti Jazz Alapítvány
elektronikus és nyomdai tagi kiadványa
Előfizetés, lapszámankénti vásárlás
a Bohém Webáruházban:

<http://bohém.shoprenter.hu>

Lapszám ára (digitális): 490 Ft

Előfizetés (digitális): 2490 Ft

Előfizetés (nyomtatott): 4990 Ft

**Előfizetés (nyomtatott ÉS digitális,
ajándék CD-vel!): 4990 Ft**

Felelős szerkesztő: Dr. Ittész Tamás

Cím: 6001 Kecskemét, Pf. 652.

Telefon: 0620/336-4620

E-mail: help@bohémragtime.com

www.bohémragtime.com/jazzmagazin

AZ OPERA NEM ELÉG

avagy teljes kapacitás a színpadon és énekművészetben

interjú Vizin Viktória operaénekesrel

Vizin Viktória kecskeméti származású mezzoszoprán operaénekes, jelenleg Chicagóban él. A világ legnagyobb operaszínpadain arat sikereket, fellépett már a minden művész számára álmoként kezelt New York-i Metropolitanben és a Carnegie Hallban is, de gyakran jár haza is. A Bohém Ragtime Jazz Banddel 2015. február 26-án Budapesten a Művészetek Palotája Bartók Béla Nemzeti Hangversenytermében ad gálaestet *La femme fatale* (A végzet asszonya) címmel. A koncert előkészítését és a közös munkára való felkészülést nyáron már megkezdtek, ezért az alábbi email-es interjúban szereplő kérdések némelyikére tudtam, de legalábbis sejtettem a választ. Ennek ellenére Viki meg tudott lepni néha, nem csak a válaszokkal, de egy-egy kérdés rá jellemző megközelítésével. Csupaszív, csupa energia, vibráló, öntudatos, de mégis szerény hölgy, akire amúgy is érdemes odafigyelni, a színpadon pedig végképp. Nekünk, Bohémeknek is fel van adva a lecke a közös munkával, de hát éppen ettől lesz izgalmas a koncert...

 – Van számodra annak valami különleges jelentősége/fontossága, hogy kecskeméti csapattal lépsz fel a Művészetek Palotájában? Ráadásul a Bohémek többségének a Kodály Iskolában, illetve Szegeden iskolatársa is voltál...

– Persze! Egészen különleges élmény ez. Minél „érettebb” az ember, annál jobban hazahúz a szíve. Nekem a szülővárosom,

a régi élmények, a régi ismerősök, barátok jelentik azt, hogy „hazaérkeztem”. Az pedig hab a tortán, hogy pont a MÜPA-ban lesz a Bohémek nagyszabású koncertje, mert ebben az épületben mindig 100%-os a siker, jó az akusztika, jó a terem kisugárzása. A MÜPA az egyik legkedvesebb koncerttermem.

– Egy-két szám erejéig Amerikában korábban is énekeltél már jazzt, de azért bizvást nevezhetjük a februári koncertet debütálásnak a műfajban. Nincs benned kétség, hogy egy egész estét hogyan tudsz jazzénekesként végigélni?

– Kétségeim nincsenek, főleg miután rámondtam az „igen”-t. Inkább úgy fogalmaznék, hogy az eddigi legnagyobb művészi kihívásom lesz a februári koncert.

– Hogyan készülsz? A jazzéneklés (ezt Te magad mondtad a nyári próbáink során) egészen más technikát igényel, egyéb kötelezettségeid mellett tehát a pusztá gyakorlás sem egyszerű.

– Valóban nem egyszerű rutin gyakorlásról van szó. Diktafonnal a kezemben gyakorlok, vissza-visszahallgatom magamat. Így kontrollálom az érzeteket és a külső élményt. Az operaénekléshez már megvan az a mennyiségű tapasztalatom, hogy erre nincsen szükségem, mert csak az érzeteimre hallgatok. De itt, amikor jazzes technikát kell alkalmaznom a klasszikus „hangszeremre”, elmaradhatatlan az állandó külső kontroll. A koncertre való felkészülésben az is hatalmas kihívás, hogy a két rész más jellegű éneklést igényel – a magyar szonókat, dalokat angol nyelvű jazz-számok követik.

– Kiket hallgatsz a régi (vagy akár mai) nagy jazzénekesek közül? Lehet valami különleges technikát is ellesni tőlük, vagy „csak” a stílust tanulmányozod ilyenkor?

– Ella mindenkor. A természetességet, a beszédyszerűséget, az egyes tipikus jazzes fordulatokat csak a nagyoktól lehet ellesni.

– Ismerve vibráló személyiségedet és színpadi természetedet, azt hiszem, a gálaest címe (*La femme fatale*, vagyis *A végzet asszonya*) nagyon testhezáll. Mire számíton a közönség: jazzkoncertre, vagy egy olyan show-ra, aminek során (mellékesen jazzmuzsikával) körbejáród-körbe-

járjuk a végzet asszonya karakter minden aspektusát?

– Jazz és szonó segítségével fogjuk bemutatni a Végzet asszonyának sokszínű természetét, reakcióit. Semmiképpen nem hagyományos koncertre kell számítani. Amikor megbeszéltük, hogy jó lenne egy ilyen jellegű műsort összehozni, rögtön tudtuk, hogy mind a Bohém, mind pedig én azt adjuk bele, amink van: jó zenét, jó előadást, jó stílust és nem utolsósorban jó hangulatot.

– A színpadi jelenléted, kisugárzásod rendkívül erős, ezt, akárhányszor láttalak élőben, tapasztaltam. Mik a Te szempontjaid, mivel lennél elégedett, mikor csinálsz jól? Ha például Beléd szeretnének a közönség férfitagjai az est végére? Van valami hasonló mércéd egy ilyen tematikus esten?

– Hatalmas mosollyal az arcomon válaszolok erre a kérdésre. Valóban erős jellem vagyok, és természetes számomra, hogy vagy gyűlölnek, vagy imádnak. (Az előbbi érzés nyilván főleg nőktől érkezik.) A lényeg, hogy mindkettő nagy érzelmet sugároz vissza felém. Ebből építkezem a színpadon. A célom, hogy az adott számot csontjáig kivelőzzem értelmileg-érzelmileg, ehhez hozzáadom a saját tapasztalataimat és gondolataimat. Ez szokott kiütni mindenkit. Nekem szükségem van a közönségre ugyanannyira, mint a közönségnek egy jó előadásra. Kölcsönösen hatunk egymásra. Ha bizsereg a terem az izgalomtól, akkor az én adrenalin szintem nagyobb lesz, újabb helyzeteket vagyok képes teremteni, improvizálni az adott kereteken belül. Ez mind spontán érzést kelt a nézőben/hallgatóban és muszáj lesz elkapnia a fonalat, nehogy egy pillanatról is lemaradjon. Ez olyan valahol, mint Rodolfo: „Figyeljenek a kezemre, mert csaloglok!” Itt nemcsak a kezemre kell figyelni. Minden részlet fontos, elemi, új. Valahogy így alakul a szimpla női előadóból a megfoghatatlan végzet asszonya.

– Legnagyobb sikereidet Amerikában a Carmennel arattad, s számtalanszor énekelted már a világ más nagy operaszínpadán is, Pekingtől Taiwanon át Angliáig, lányodat Carmennek hívják. Ugyanakkor azt mondtad, hogy már-már utálsz a szerepet, mert mindig azzal azonosítanak,

holott Te sokkal sokrétebb vagy. Hogy vagy most akkor a Carmennel?

– Nem utálom, csak unom. Nincsen már kihívás ebben a szerepben nekem, bár tisztában vagyok vele, hogy emberek tízezrei szeretnének még látni engem ebben a karakterben, és nem egy tenor és karmester kollégám kér, hogy énekeljem el velük a szerepet. Nehéz lenne überelni a 2012-es utolsó Carmen-rendezést. (Belgiumban, rendező: Daniel Kramer)

– *Énekeltél már a legjelentősebb színpadokon, a Los Angeles-i Operától a New York-i Metropolitanen és a Carnegie Hallon át a londoni Covent Gardenig. Amerikában élsz, de hosszú hónapokat töltesz minden évben itthon. Milyen a magyar közönség a külföldihez viszonyítva?*

– A legszívhezszólóbb a magyar taps, a legkritikusabb a magyar fül. Általában jobban izgulok Magyarországon, mint bárhol máshol, de az előadások végén sokkal nagyobb a boldogság.

– *Eddig itthon szinte csak nemzetközi hírű komoly operaénekesként ismerhetett a közönség, például Bartók Kékszakállút is énekeltél többször, barokkot, Verdit és persze Carment. Idén nyáron a Miskolci Operafesztiválon A víg özvegy címszereplőjeként operetténekesként debütáltál, jövőre a Bohémekkel jazz. Véletlen egybeesés, vagy tudatos nyitás, hogy most más műfajok felé is fordulsz?*

– Annyiban véletlen egybeesés a különböző műfaji megmérettetés, hogy nagyjából Veled egyszerre kértek fel a Víg özvegyre a Miskolci Operafesztivál szervezői. Azonban a nyitás nem véletlen. Régóta érzem, hogy az opera nem elég, s bár rengeteg apró újdonságot rejt a szakma 18 év után is – új szerepekkel, újfajta rendezésekkel –, mégis, ha csak az operának élek, úgy érzem, nem próbáltam ki a tehetségem rejtett kincseit. Tehát én nem kalandozom most, hanem teljes kapacitást szeretnék

elérni színeszetben és énekművészetben. Ezek az alkalmak Miskolcon és most a MŰPA-ban erre adnak nekem lehetőséget.

– *Mi volt az eddigi legnagyobb színpadi élményed?*

– Ez nehéz kérdés, mert könnyebb lenne azokat az előadásokat megemlítenem, amikor nem kaptam semmi extrát a színpadtól. Mint például a nagyon hagyományos rendezések, unalmas tempók, rossz kollégák. Életem legjobb rendezésében játszani 2012-ben mérőldkö volt a szakmában. Akkor úgy éreztem, hogy ha akkor vege a karrieremnek, boldogan fejezem be. Persze messze van meg a vége! Akkor született meg a saját darabom (A Boszorkány) terve is a fejemben. Előtte pont a MŰPA-ban volt egy hatalmas zenéi, színpadi élményem, amikor Káel Csaba rendezésében előadtuk a Herculest. Ott történt valami egészen varázslatos dolog, amikor úgy éreztem, nem érdekel semmi: biztonsági háló nélkül beleugrok a mélységbe. A közönség visszajelzései egyértelmű visszaigazolást adtak, hogy csak így akarok tovább létezni a színpadon, csak így érdemes.

– *A februári koncert lehetséges műsorát ugyan együtt néztük-rágtuk át, de végül is Te válogattad ki a végső sorrendet. Mik voltak a szempontjaid?*

– Elsősorban a lelkemhez közel álló számok fogtak meg. Aztán jött a tematikai szempont. És természetesen fontos szempont volt, hogy a sok jó szám közül melyik áll a hangomnak a legjobban.

– *Ahogy említetted is, a műsor első felében magyar, a másodikban angol számok lesznek. Miért a kétnyelvűség, lesz-e ennek valami dramaturgiai szerepe?*

– Magyarul alig énekeltem életemben. Épp itt az ideje. És persze rengeteg fantasztikus sanzon és kuplé van. Az angol repertoár nem kérdés. A '30-as-'40-es éveket céloztuk meg: Amerikában megszámlálhatatlan sláger született azokban az években.

– *Mit vársz a koncerttől? Lesz-e folytatása a projektnek? Akár ugyanez máshol a Bohémekkel, akár a műfaj tekintetében a Te életedben?*

– Teljes profizmust, óraműszerű pontosságot, felejtethetetlen élményt várok a koncerttől. És ez meg is lesz. Az ember mindig annyit várjon el önmagától és a feladattól, amennyi reálisan teljesíthető. Remélem, hogy lesz folytatása ennek a programnak, és tovább is tudjuk fejleszteni az ötletet azzal, hogy egy valódi jazzénekesssel együtt tudjunk hasonlóan

színvonalas előadást nyújtani a magyar és nemzetközi közönségnek.

– *Férjed és két gyermeked van, sokat utazol ugyan, de végül is, amikor csak lehet, éled a legjobb értelemben vett átlagos anyá életét, viszed a gyerekeket úszni, s nyilván vezeted a háztartást. Hogy tudod összeegyeztetni ezt a kétféleséget és hogy néz ki egy átlagos napod otthon és hogyan, amikor távol vagy? Gyakorolni nyilván rendszeresen kell...*

– Nehéz összeegyeztetni, erre végérvényesen két éve döbbsentem rá, amikor már benne voltam a sűrűjében két gyerekkel, gyakori és hosszú utazásokkal. Van egy szabályom: ne gondolkodj, csak csináld! Egy énekesnő, akinek a családi életet az alsó polcra kell pakolnia a szereplések miatt, nem engedheti meg magának, hogy a gondolatait túlságosan eleressze. Mert akkor jön a hiányérzet, a lelkiismeretfurdalás, a sírás. Nem egyszer megjárta ezt az utat is. Tehát nem lehetetlen az anyaság és az utazással járó karrier, csak meg kell keményedni.

Amikor távol vagyok, egyszerű a napom. Hatórás próbák minden nap, esténként, ha tehetem, jogázok levezetésként. A szabadnapomon pedig lustálkodom. Elő sem veszem a kottát, egészen mást csinálok (jóga, természet, olvasás, mozi).

Amikor itthon vagyok, az életem rutinszerűvé válik, különben nem tudnék mit kezdeni a sok teendővel. Egy átlagos hétköznapon 4.30-kor csörög az óra, a férjemet ébresztem, aki még megy edzésre munka előtt. 6.30-kor Carmennek csörög az ébresztő, 7.30-kor Daninak. Ha vissza tudok aludni, szerencsém van. Ha nem, akkor olvasok, emailekre válaszolok, elolvasom a napi szemetet a közösségi oldalakon, megnézem a híreket. Dani 8.15-kor elindul iskolába, én 9-kor már jogán vagyok. Napközben tanulok, kutatok az új darabhoz, amit a zeneszerző barátnőmmel írunk, felkészülök a napi adott órára; merthogy itthon tanítok is – nem viszem túlzásba, itthon a család az első. Vacso-rafőzés, tanítás, minden nap du. 5-kor vacsora, majd Danit viszem úszóedzésre, Carment esténként gitár- vagy rajzórára. Este megnézzük együtt egy kedvenc sorozatunkat (Goldbergs, Modern family, Last Man Standing). És alvás. Házfeladatot Carmennel nem kell csinálnom, ő teljesen önálló, viszont Daninak a körmére kell nézmem, mert ellustulna. Úszásszezonzban hétvégenként versenyre utazunk. És olykor-olykor elmegyünk színházba, mozi- ba, Chicago Bulls meccsre. A baj csak az, hogy egy nap mindössze 24 órából áll.

ANGLIÁBÓL JELENTEM • Füstös-Simon Zsuzsanna

Zsuzsi (sőt, Zsazsa) jelenleg férjével Angliában él, s bár más témákkal foglalkozik, de jazzrajongóként és újságíróként azért tájékozódik a szigetország minket érdeklő történeteiről is. Mostantól kisebb-nagyobb rendszerességgel Angliából küld tehát beszámolókat.

Az olasz lazaság és az angol egzaktság fúziója: Enrico Tomasso

Enrico Tomasso, a mediterrán sármmal megáldott olasz trombitás le sem tagadhatná, hogy bár Angliában született, génjeiben ott lapul az itáliai temperamentum. Hanghordozása, mimikája és kirobbanó humora érzékelteti, hogy a regnáló angol identitás mögött ott van valahol mélyen a jó öreg „csizma” iránti lojalitás és vonzalom. Megjelenése okot ad a gyanakvásra, miszerint a pepita zakó és a hozzáillő sapka nem szürke átlagembert öltöztet.

– Miért költöztek el Olaszországból?

– 150 évre nyúlik vissza a történet, egészen a dédnagyapámig, akinek az anyja meghalt, az apja pedig nem tudta gondját viselni. Dél-Olaszország nagyon szegény régió volt, szóval a dédapám egy utazó csoporttal jött Angliába és út közben tanulta meg a zenét, concertinán játszott. Később kapott munkát is, utcai zongorák (barrel organ) ún. verklik készítésével foglalkozott, majd elhagyta a céget és megalapította a saját vállalkozását ahol ő maga készítette a verkliket, melyeknek működési elve a következő: az adathordozó szerkezeten tárolt (henger, szalag, korong) rögzített vezérlőknek (csapoknak, lyukaknak) köszönhetően adott sorrendben szólalnak meg a hangok, vagyis végül a dallamok. Az automata zenegépekként aposztrofálható verkliket egy

kar segítségével lehetett megszólaltatni, dédnagyapám havonta írta újra a vezérlőben a dallamokat. Kilenc gyermeke közül egyikük sem volt hivatásos zenész, viszont a következő generációból apám és a nagybátyám már azok voltak. Apám klarinétozott, a nagybátyám pedig trombitált a '20-as évek derekán, amikor a jazz hivatalosan is kezdett népszerűvé válni. (ld. túlfoldali fenti kép – a szerk.)

– Olasznak, vagy inkább angolnak vallja magát?

– Alapvetően angolnak, mert itt születtem, édesanyám is angol, de az olasz kötődés is erős, mert a férfi felmenőim olaszok voltak. Erős affinitást érzek Olaszország iránt, de sajnos három generáción és két világháborún keresztül az olasz nyelv elveszett a családban, így én is csak most kezdtem olaszul tanulni.

– Mesélne élete nagy találkozásáról?

– Ötéves koromban hallottam először Louis Armstrong egy számát, és olyan erős volt az élmény, hogy azonnal el akartam kezdeni trombitálni. Két évvel később Armstrong Angliába jött, így volt szerencsém találkozni vele Leedsben, abban a városban, ahol éltünk. Apámnak köszönhetően a Basin Street Bluest trombitálva fogadtam a reptéren Armstrongot és ez olyan nagy hatással volt rá, hogy a szárnyai alá vett és abban a két hétben, amíg itt volt, minden este kopogtattam a szobája ajtaján, ő pedig ellátott atyai tanácsokkal, majd több levelet is írtam neki, melyekre rendszerint válaszolt.

– Szóval barátok lettek?

– Igen, de sajnos három évvel ezután meghalt.

– Meg lehet azt fogalmazni, hogy mi volt Armstrong személyes varázsa?

– Nagyon szerény volt és őszinte. Mondhatni, „a földön járt”, soha nem értékelte túl önmagát. Fantasztikus karakterrel és személyiséggel megáldott, 100 százalékbán hiteles ember volt, aki mindenkinek a legjobbat adta magából. Sokan kritizálták az évtizedek során, mert bár népszerűségnek és elfogadásnak örvendett a fehér közönség körében is, nem vállalt részt aktívan a faji szegregáció és diszkrimináció megszűnését célzó civil jogi mozgalmakban. Ezért sokan nem tartották modern felfogásúnak, de én úgy vélem, a legtöbbet tette, amit tehetett.

– Mondhatjuk, hogy Louis Armstrong szerepmóddal volt az életében?

– Igen, máig az, de mellette van még sok más is: Roy Ellis, Bobby Hackett, Charley Shepers, Billie Holiday, Benny Goodman (mert apám klarinétozott), Miles Davis és még sorolhatnám; de mindig Armstrong a fő példakép. Soha nem unom meg, élmény őt újra és újra hallgatni, a játékát tanulmányozni.

– Melyik zenekarokban játszik most?

– Számos különböző zenekarban játszom, szabadúszó vagyok. Játsszom big bandben, holnap például egy sessionben egy Duke Ellington esten, tegnap este pedig dixielandet játszottam, ahol mint trombitás vezettem az együttest.

– Ki tudna emelni három dolgot, amit a jazz zenében szeret?

– Másra nem is tudnék gondolni, mert mindig jazz zenész akartam lenni, de az igazság az, hogy ez nehéz életforma, sok utazással jár és van, hogy az ember kevés munkát kap kevés pénzért. Szóval három dolog?

Először is – annak ellenére, hogy nem mindig könnyű – egyik előnye, hogy azt csinálom, amit szeretek, a legjobb érzés, amikor közönség előtt játszhatok, számomra jazzt játszani privilégium.

Másodszorban nagyszerű zenészekkel vagyok körülveve, akik között rengeteget

lehet fejlődni, szóval a negatívumok elfelejtődnek. Mikor a „nagyokkal” vagyok együtt, észreveszem, hogy csak egy kis hal vagyok a tengerben.

Harmadsorban ez egy tág műfaj, New Orleanstól a klasszikus jazzig a dixielanden át, a Chichago jazzig, fusiontól a swingig, mind kapcsolódnak és mindet lehet szeretni.

– *Mi a helyzet az élethosszig tartó tanulással a zenészek esetében? Laikusként úgy gondolom, ha az ember egyszer eléri a tudásának csúcsát, akkor onnan nincs tovább, de éppen az imént mondta ki ennek ellentétét.*

– Ezt soha nem lehet kimondani, mindig van hová fejlődni. Egy jó jazz-zenésznek folyamatosan kell valamin változtatni és örökké tanulni. Állandó hatások kellene a tudás frissen tartásához, a szellemi és technikai készségek pallérozásához. Ahogy én teszem és vallom, hogy különböző stílusokat játszom, abban pont ez a jó, frissen tart.

– *Milyen az angol közönség?*

– Nehéz ezt körülírni, mert valahol a két véglet közt mozog. Sok idősebb ember szereti a jazzt, a legtöbb klubba ők járnak, és ez a 22-es csapdája, mert ha be is téved egy-két fiatal, nem érzi ott jól magát, ahol ő a legfiatalabb. Néhol azért lehet viszonylag fiatalabb közönségnek játszani, és ők is nagyon szeretik ezt a műfajt, de a legtöbb helyen ahol én játszom nem ez jellemző és szerintem ez probléma.

– *Utazásai során rájött már arra, melyik országnak van a legszorgóbb jazzélete?*

– Ez mindenhol más. Elsőként Hollandia jut eszembe, rengeteg nagyszerű zenész

él ott, de ott a legtöbben nem a jazzből élnek. Németországban is egészséges jazzélet volt, és ott a hivatásos zenészeknek kedvező feltételek optimálisak voltak, de manapság minden országra igaz, hogy ezek a bizonyos feltételek egyre kedvezőtlenebbek.

– *Ezek szerint maga a jazz lehet különböző országokként?*

– Abszolút. Minden országnak sajátos nemzeti karaktere van, amit habitusából adódóan ad hozzá a zenéhez. Vegyük, mondjuk Franciaországot és a '30-as, '40-es években Django Reinhardt munkásságát, ami igazán egyedivé tette a francia jazzt. Szóval minden országnak van ilyen, sok ember játssza a régi zenét, de nekünk, zenészeknek az a dolgunk, hogy újra értelmezzük, frissen tartsuk, ezáltal az egészet élővé tegyük.

– *Mi a helyzet Angliával? Meg lehet nevezni ezt a hozzáadott dolgot, vagy ez csak fogalmi szinten van jelen?*

– Azt hiszem erről a kérdésről mást kellene megkérdezni, olyat, aki nem angol, mert én ezt a személyes közelségem miatt ezt nem láthatom, bár van egy elméletem. Nekünk itt volt a tradicionális jazz, de ez inkább a dixieland újragondolását jelentette. Az 1920-as években – mikor apám is kezdett játszani – a slágerek Amerikából jöttek, majd megérkezett a rádió, de ott nehéz volt jazzt találni. Volt ugyan egy jazz által befolyásolt stílus; a táncegyüttesek, de akkoriban talán 2-3 jazz klub működött Angliában és apámék is úgy vadászták a helyeket, ahol játszani lehetett. Később, amikor az emberek ép-phogy kezdték megszeretni a műfajt, jött a háború és megállította a fejlődést. An-

gliában a tradicionális jazz tehát egyfajta újraértelmezése volt magának a jazznek.

– *Mit gondol a jazz jövőjéről, arról, hogy főként idősek hallgatják, lehet ez ellen valamit tenni?*

– Természetesen tovább fog élni ez a műfaj, de magam is sokat gondolkodom a kérdésen, talán az oktatásban van a megoldás. A lányom például szereti a jazzt is, de minden más műfajt is hallgat, tehát nem elhanyagolható az iskola szerepe. Neki jobb mankói vannak az angol oktatási rendszer sajátossága miatt, folk, rock, pop zenéket is hallgatnak és vizsgákat kell tenniük az egyes modulokból, köztük zenéből is a GCSE rendszerben. Ezen kívül az együttesek oldaláról is megközelíthető a probléma, amik mehetnének az iskolákba ahol a gyerekek élőben látnák és hallanák, hogy miről van szó, de ebben a kérdésben is a pénz az út.

– *Hogyan fejezné be ezt a mondatot: „A jazz zenészek olyanok, mint...”*

– Leginkább, mint egy család. Ez nagyon igaz ránk, valahogy több ez, mint barátság, nagyon szorosak a kötelékek mind a zene, mind az emberi kapcsolatok területén.

Enrico aznap este a Ship Tavern nevű pub-ban játszott egy zenekarral, a hely infrastruktúrájához képest népesnek mondható közönség előtt. Mint ahogyan az angol puboknál lenni szokott, minden helynek különös története van. Nos, a Shipnek is megvan a magáé. Az 1549-ben épült lokál körülbelül 500 éven keresztül szolgált a Holborn szívében élők társas összejövetelének színteréül. Az angol reformáció korában, mely az anglikán vallás térhódításával a katolicizmus illegálissá válását jelentette, a hely kiváló menedékhelynek bizonyult titkos katolikus szertartások celebrálására. Az épület főleg fából készült, és ahogyan neve is

erre utal, a tervező a belső design minden apró mozzanatát úgy alkotta meg, hogy bárhová nézzon is az ember, mindenről egy hajó jusson eszébe, miután szépen felakasztja a kabátját a vitorlást formázó fogasra.

A zenekar virtuóz játékának hála a közönség is lenyűgöző volt. A banda a sarokban egy asztalnyi helyen játszott, a hallgatóság pedig a kocsmá adottságainak megfelelően az állóhelyekért harcolva félkörben a zenészek köré csoportosult,

egészen családi légkört létrehozva. Mivel ülni csak véletlenül lehetett, vagy esetleg akkor, ha a szemfüles ember széket lopott magának valahonnan – ahol egy pillanatra épp nem figyeltek –, a többnyire bárpultot támasztók táncoló mozdulatokat tettek, korra való tekintet nélkül, persze. Egy nyolcvannak kinéző hölgy, reszelős hangon szurkolta végig az estét, közben furcsán ugrándozva és legalább négy sört legurítva.

Talán igaza van Enricónak abban, hogy

egy angol szemével nem látni azt a sajátosságot, ami a szigetország jazz kuriózumát jelenti, nem angol és nem zenész szemmel azonban két „jelenség” lehet a megoldás. Az egyik maga a sör, ami a fahordókban érlelődve, korsókban habozva, ki-kiborulva, bútorokba beivódva harapnivaló, barátságos sörszaggal köszönti a látogatót, összefonódva a másikkal, vagyis azzal az egészen különös „mindenki mindenkinek barátja” érzéssel, amikor az ismert jazz melódiák hallatán összemosisyognak az emberek.

Louis Armstrong Enrico Tomassóhoz írt levele (1968)

34-56 107. utca
Corona, New York
USA

Kedves Enrico!

Megkaptam a leveledet és nagyon örültem neki. Megmutattam a leveledet a szomszédságunkban lakó gyerekeknek. Mindannyian szeretnének Téged hallani trombitálni. Mondtam nekik, milyen jó voltál és mennyire élveztem, hogy hallhattalak. Játssz továbbra is gyönyörűen, olyan jól, amilyen jól már most is csinálod. Valamikor majd boldog, nagy sztár

leszel. Nem tudod elhibázni, csak ne hagyd abba! Elj a hangszereddel, amit azt hiszem, meg fogsz tenni. Igen, minden jel erre mutat. Nagy „Hello”-t küldök a mamádnak és a papádnak, aki nagyon jól swingel a klarinéton. És üdvözlöm a fivé-

reidet, akik szintén swingelnek. És a kishúgodat, aki pont úgy énekel és frazeál, mint Bessie Smith. Számomra ez mond valamit. Megkaptam az összes fotót. Nagyon jól néz ki a családod. A hosszúhajú fivéred, ha felnő, egyszer talán mozisztár lesz. Ki tudja? Szóval vigyázz magadra! Én (zeneileg) mindig emlékezni fogok az első találkozásunkra a repülőtéren. Remélem, hamarosan láthatlak.

Maradok, mint mindig,

Satchmo
Louis Armstrong

(1)

34-56-107th
Corona New York.
U.S.A.

Dear Enrico

I received your letter. And I was very happy to get it. I have shown your letter to the kids in the block of my Neighborhood. They all wished that they could hear you play the Trumpet. I told them how good you were, and how much that I enjoyed hearing you. Keep up the good work, keep blowing beautifully and good as you are already doing. you will be a big happy star someday. You can't miss. So stay with it. Live with that horn, which I think you will. yes. from all indications, you will. Give a big hello to Mamma + Papa

(next page)

(2)

who blows a very fine 'Swing Clarinet'. Also - hello to your Brothers and, who swing also. And your lil' sister, sings + 'Phrases just like Bessie Smith. To me, that's saying something. I received the photos with all of in it. you also have a 'good looking family'. The Brother with the long hair may grow up to be a 'Movie star'. 'Who knows? So take Care, and I shall all way remember our first meeting (musically) At the Air Port. Hoping to see you soon. Am as ever - Satchmo -

Louis Armstrong

NEM CSAK ZENE, TÁNC IS! - a cake walktól a swingig • Vajda Gyöngyvér, Janicsek Gábor

Gyöngyvér és Gábor együtt nyertek párban swingtánc-világbajnoki címet. A 25 éves Bohém-gálán is színpadon voltak. Mindketten foglalkoznak tánctörténettel is, tanítanak a Táncművészeti Főiskolán.

Dean Collins (1917-1984)

Dean Collins (született: Sol Rudosky) zsidó származású fiatalember volt, aki 13 éves korában először két nővérétől tanult táncolni, de hamarosan maga is a Savoy Ballroom parkettjén találja magát, ahol a korszak legjobb lindy hop táncosaitól sajátíthatja el tánctudását. A báltermen kívül Harlem utcáin is fejlesztette tánctechnikáját az úgynevezett háztömb bulikon vagy versenyeken és talán ennek köszönhetően igen hamar 1935-ben elnyerte az „Év táncosa” címet.

1936-ban Los Angelesbe költözik és portásként kezd dolgozni, éjjel viszont táncos munkát vállal, de aggódik, hogy zsidó neve gátolni fogja pályafutását és karrierjét, ezért megváltoztatja nevét. Egy történet szerint a névválasztás úgy alakult, hogy talált egy irattárcát, amiben az újonnan felvett neve szerepelt.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban!**](#)**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon**](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

HÁZIMUZIKA MINDENKINEK • Fodor László

Laci a Hot Jazz Band klarinétosa, a Bohémekkel 1990 és 2000 között tíz évig muzsikált, Gödöllőn fiatalokból álló dixielandsapata is van. Az utóbbi adta az ötletet, hogy amatőr zenekaroknak is használható kottamellékletet (három fúvós, basszus akkordokkal) produkáljon minden számba – ha a VIP-tag nem zenél, a rokonok, ismerősök között biztos akad egy-két hangszeres.

I Found A New Baby

 Sok szeretettel köszöntelek kedves dixie-t kedvelő olvasó! Ebben a számban az én kedvencemet, az I Found A New Baby-t, vagyis Találtam egy új lányt című dixie-nótát találsz. Azért szeretem, mert ama ritka számoknak a csoportjába tartozik, amiket moll hangnemben írtak és játszottak. A számot Jack Palmer és Spencer Williams írta, s

mivel leginkább gyors tempóban játszva hatásos, ezért a nehezebben megtanulható hangszereléseim közé tartozik, mely, különösen a fúvós szólistáktól, igényli a technikailag biztos játékmódot. Ha minden kottajelzés (hangok alatti pontok, vonalak, kötőívek) betartásra kerül, a szám szinte magától feléled és megszólal. A teljes nóta letöltésekor a „Téma” előtt egy úgynevezett „Versét” is találsz, ami nem más, mint egy másik kétszer nyolc ütemes periódus, mely a főtémát előzi meg. A régi jazz nóták szinte mindegyi-

kéhez tartozott „Verse”, azonban némelyeket ma már nem ismerünk, vagy nem játszunk. Az I Found A New Baby „Versét” tudtommal Magyarországon senki sem játssza, így ez is különlegessé teszi ezt a hangszerelést. Jó kísérletezést kívánok!

A teljes szám (szólamokkal) letölthető a Bohém Webáruházban:
webshop.bohemragtime.com

I Found A New Baby

Theme Dixie Tutti

arr.. Lafo

Clarinet in B $\flat$

Trumpet in B $\flat$

Trombone

Bass

A 9 Dm6# A9# Dm6# D 9 G 9

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

C 13 F 6 A 9 Dm6# A 9 Dm6#

I Found A New Baby

2

13

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

D 9

G 9

C 13

F 6

F 6

A 9

19

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

A 9

Dm6#

Dm6#

G 9

G 9

24

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

C 13

A 7

Dm6#

A 9

Dm6#

29

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

D 9

G 9

C 13

F 6

A 9

PANNON JAZZVILÁG • Simon Géza Gábor

SGG elsősorban diszkográfus, 1964 óta kutatja a magyar jazz történetét, a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság alapító tagja, a www.jazzkutas.eu című lap főszerkesztője, jónéhány Bohém-album kiadója. Legkedvesebb témájából, a magyar klasszikus jazz (nagyközönség számára szinte teljesen ismeretlen) történetéből szemezget cikkeiben, a magyar ragtime-től a magyar swingig. Csemege!

És Eddie Rosner, a kapitány

korai magyar–német–dán–lengyel–szovjet jazzkapcsolatok

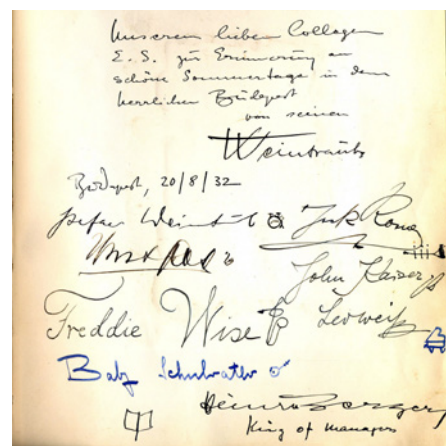
A magyar jazz korai filmes múltjának feltárásával érdemben eddig kizárólag Kurutz Márton foglalkozott. Sajnos a jó másfél évtizeddel ezelőtti kezdeményezésnek nem lett folytatása, így nem láthattuk eddig filmen/videón a magyar jazz korai éveit egy vagy több dokumentumfilmben. Ilyen körülmények között nincs mozgóképi összefoglaló erről a korszakról, csak az időközben részben már CD-ken is megjelentetett hang- és képfelvételek maradtak a korai eurojazz ezen belül a korai magyar jazz kedvelőinek. A fontos dokumentumok többek között a Pannonton, a Hungaroton, a Mu-

sica Hungarica, a Pannon Jazz, a Pannon Archiv, a (nyugat)német Black Jazz, az osztrák RST és a brit Harlequin labelen hallhatók LP-ken és CD-ken.

Ezért is különösen örültem, amikor a nyári szünet előtti utolsó napokban a budapesti Francia Intézetben rábukkantam egy 1999-ben készült videóanyagra Eddie (Ady) Rosnerről, hiszen – mint sejtettem – a filmben olyan jazzrészletek láthatók, amelyek mutatják, hogy milyen magas színvonalon játszott ebben az időszakban egy európai jazzband – akár Budapesten is. Neve nekem már kb. 1957 óta fogalom volt, hiszen akkor olvastam először a *Béke és Szabadság* című hetilapban Eddie Rosnernek a Szovjetunióban működő jazz big bandjéről, s így tulajdonképpen ez volt az első jazzcikk, amellyel életemben először találkoztam. Akkor éppen tíz esztendő voltam.

Sok esztendővel később már tudatosan kerestem Rosner magyarországi nyomain, hiszen Horst Bergmeier barátom kitételeiből kiderült, hogy Eddie Rosner

jazztrombitásként 1932-ben hosszabb ideig szerepelt a Weintraub Syncopaters jazzegyüttessel Budapesten. A „Szinházi Élet” (sic!) című hetilapban még fotója is megjelent a hétagú csapatnak, amelyben Eddie Rosner trombitált és hegedült.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

TRADÍCIÓ ÉS KREATIVITÁS • Zipernovszky Kornél

Kornél jazzújságíró (a transzformátor feltalálójának, Zipernowsky Károlynak a leszármazottja), alapítója és sokáig rovatvezetője volt a Gramofon, majd a Fidelio jazzrovatának, utóbbinál most is hetente publikál. Nyakig benne volt jópár jazz világsztár magyarországi turnéjának lebonyolításában és a Bohém Fesztivál sajtós tevékenységeiből is bőven kivette a részét. Meggyőződése szerint T. S. Eliot esszéje Hagyomány és egyéni tehetség kölcsönhatásáról a jazzre is érvényes.

A Jóisten sugallotta: Ez a buli!

72 éves korában, október közepén elhunyt a Boy From New York City, a Killer Joe, a Four Brothers egyik hangja, a mindig makulátlan és sármos Tim Hauser, a tízszeres Grammy-díjas The Manhattan Transfer vokálkvartett alapítója és vezetője.

Tim Hauser a New York állambeli Troyban született, egyszerűbb sorú szülöktől. Középiskolás korában már doo-wop együttesben is énekelt és rockzenekart is alapított, végül egy philadelphiai egyetemen közgazdasági diplomát szerzett, miközben még folkenével is próbálko-

zott. Már szárnypróbálgatásai is ígéretesek voltak a rövid életű The Criteria együttesével, egy másik felvétel pedig, amelynek tizenévesen a producere volt, felkerült a slágerlistára.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

DZSESSZTÉTIKA • Matisz László

Matisz László jazzújságíró (sőt, visszavonult jazz-zenész is: szaxofonos-fuvolista), a Gramofon jazzrovatánál dolgozott, a Sziget jazzprogramjait szervezte, közreműködött rengeteg jazznagyság magyarországi turnéjának lebonyolításában, évekig a Bohém Fesztiválnak is sajtósa volt. Esztétikai tárgyú, esztétikai megközelítésű cikkeiben nagyon fontos dolgokat mond ki. Figyelni kell rá!

A zenei metakommunikáció 1.

Úgy gondoljuk, sokat tudunk a zenéről, felfogjuk az egész zenejelenséget, minden velejárójával együtt – csak épp magát a zenét nem értjük. Sokszor hivatkozunk arra, hogy a zene szól (legalábbis kellene, hogy szóljon) valamiről; de miről és hogyan? A „miről szól a zene?” általánosan értelmezhető kérdés, mivel általános, szinte köznapi megnyilvánulás, hogy „értem” vagy „nem értem” egyik vagy másik zenét. Következésképpen az értéssel, az értelemmel összefüggésbe hozható zene tartalommal bír, mely egyesek számára felfogható; vagyis – a szó köznapi értelmében – az ő számukra értelmezhető is. Ám ez, ebben a formában, mégsem ilyen egyszerű; dacára annak, hogy a hangok jelentéstartalma tény, a zene közlendője pedig legtöbbször világosan értelmezhetőnek tűnik...

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban!**](#)**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon**](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

JAZZKANCELLÁR KALANDJAI • Szalóky Béla

Béla a legsokoldalúbb magyar jazzmuzsikuskok egyike. Harsonás, a Benkó Dixieland Band kornettese, a Police Big Band vezető karmestere („civilben” ezért rendőr őrnagy). Megjárta nagy fesztiválok, híres jazzklubok sorát, mindenütt ott volt, ahol egy világsztár felbukkant, rendszeresen játszik jazznagyságokkal. Elsősorban a velük közös élményeit, sztorijait osztja meg cikkeiben.

25

Sajnos a címben szereplő szám nem az életkoromat jelzi, más jeles (?) évfordulóról van szó, olyanról, amit egyedül én ünnepelek, illetve egészen pontosan még én sem: huszonöt éve kalandozok a magyar tradicionális jazz világában, kisebb-nagyobb kikacsintásokkal éppen negyedszázada tart ez a never ending story. Ezen alkalomból most megpróbálok visszaemlékezni a kezdetekre. Történetem nem ekkor kezdődött ugyan, hanem néhány évvel korábban, az első próbálkozást jelentő Pódium (később Heptone) Dixieland-ben, de ma az első profi zenekaromról mesélek.

1989-ben, amikor nagy változások voltak készülöben az országban, az én életemben is nagy változás történt, beléptem életem első professzionális zenekarába, az Oldsmobile Dixieland Jazz Bandbe. A dolog úgy történt, hogy XII. kerületi lakásunkon felkeresett az akkori zenekarvezető. Hogy a fiatalabbak is értsék: mobiltelefon, internet, e-mail, sms és vonalas telefon híján a távirat, az analóg levél

és a személyes megjelenés közül lehetett választania. A legcélravezetőbbet választotta. Az igaz, hogy nem voltam otthon, de anyukámnak megadta az ő szüleinek telefonszámát (neki sem volt sajátja) és az időpontot, amikor ő ott tartózkodik és én felhívhatom egy fülkéből.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

ELFELEDETT NAGYSÁGOK • Joe Fritz

A mindig kifogástalan eleganciájú Fritz Józsi 1997-ben Bohém-tag is volt. Rendkívül népszerű, minden szempontból egyéni stílusú klarinétos, jelenleg saját zenekarával (Joe Fritz Band) és különböző formációkkal hallható, főként Budapesten. Rengeteget tud a jazzről zenész és történész szemmel egyaránt, rovatában általában egy-egy kevésbé ismert kiváló zenésszel foglalkozik.

Lambert, Hendricks and Ross a vocalese stílus úttörői 2.

 A Lambert, Hendricks and Ross 1962-ben érte el karrierjének csúcspontját. A Columbia Records égisze alatt megjelent egy sokat firtatott és kritizált lemez, ami fricska volt az egész amerikai államnak, de a Columbia nem veszíthetett rajta, csak nyerhetett.

A háttérsztori a következő: 1962-ben az Egyesült Államok egy moszkvai Benny Goodman-koncerttel jelezte a hidegháború végét. Goodman pózolt Hruscsovval, a Vörös téren fotózkodott, de a zenekara, és ő maga sem volt semmilyen szempontból képviselője a '60-as évek vezető zenei irányzatának. Zenekara tele volt tűzdelve modern szólistákkal, a műsora pedig a '30-as évekből sikerdalaiból állt. A Columbia adta ki a moszkvai koncertet, de küldeni akart oda valami sokkal korszerűbbet. Így született meg a The Real Ambassadors album. Ezen Dave Brubeck szerzeményeit Brubeck felesége, Iola szövegeivel énekli Louis Armstrong, Carmen McRae és a Lambert, Hendricks and Ross.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

**Művészetek
Palotája**
Budapest

2015. február 26., csütörtök 19.30 óra
Budapest, Művészetek Palotája
Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

VIZIN VIKTÓRIA

femme fatale

BOHÉM RAGTIME JAZZ BAND

Jegyek válthatók a helyszínen és a **www.mupa.hu** honlapon, valamint a Bohém Webáruházban: <http://webshop.bohemragtime.com> – minden jegyvásárló nyereménysorsoláson vesz részt, ehhez küldje el jegyvásárlási visszaigazolását a ticket@bohemragtime.com email-címre!